

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Măcăineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax: +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 10
din 13.01.2009**

Dosar nr.: 686/2008

Petiția nr.: 12862 din data 06.10.2008

Petent: A A

Reclamat:

Obiect: discriminare instituită prin impozitarea veniturilor rezultate din pensie pentru nevăzători

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. A A

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1.

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul solicită constatarea existenței unei situații discriminatorii privind impozitarea veniturilor realizate din pensie pentru persoanele cu deficiențe de vedere, cu caracter permanent, comparativ cu impozitarea veniturilor salariaților cu dizabilitate gravă.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr.12862 din 06.10.2008, petentul arată că este nevăzător și este pensionat pentru limită de vârstă în baza art. 47 alin. 2 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. În condițiile prevederilor art. 68-70 din legea nr. 571/2003 privind

Codul fiscal coroborat cu normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, petentul arată că se instituie o discriminare între persoanele pensionate pe motiv de dizabilitate gravă și salariații cu dizabilitate gravă, neexistând o egalitate în drepturi între cele două categorii de persoane, prima nefiind scutită de plata impozitului în raport cu cea din urmă (salariații cu dizabilitate gravă), fiind încălcate astfel prevederile art. 16, art. 20 și art. 50 din Constituția României.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. nr.12862 din 06.10.2008, Colegiul Director a solicitat puncte de vedere de specialitate cu privire la obiectul petiției, Ministerului Economiei și Finanțelor și Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 14472 din 13.11.2008 Colegiul Director a solicitat punctul de vedere al Ministerului Economiei și Finanțelor, iar prin adresa înregistrată cu nr. 14473 din 13.11.2008 s-a solicitat punctul de vedere al Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse.

4.3. Urmare petiției înregistrate sub nr. 12862 din 06.10.2008, în temeiul art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008, Colegiul Director a invocat din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulat.

4.4. Prin adresa înregistrată cu nr. 14474 din 13.11.2008, excepția de necompetență materială motivată, a fost comunicată petentului având în vedere că obiectul petiției vizează sui generis modul de stabilire de către legiuitor a unor drepturi în favoarea unor persoane ori categorii de persoane ori nereglementarea de către legiuitor a unor aspecte de țin de statutul unor persoane ori categorii de persoane. Colegiul Director a solicitat petentului să își prezinte propriile apărări în raport de de excepția ridicată, acordând termen la data de 28.11.2008.

4.5. Petentul a comunicat concluzii scrise prin adresa nr. 15235 din 02.12.2008. Ministerul Finanțelor Publice precum și Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse au comunicat punct de vedere cu privire la obiectul petiției.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Petentul arată că este pensionat pentru limită de vârstă în baza art. 47 alin 2 (referitor la asigurării nevăzători) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, încadrat în grupa I (deficiențe de vedere cu caracter permanent). Deși este pensionat în baza prevederilor mai sus menționate, veniturile realizate din pensie i se impozitează potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003.

5.1.2. Petentul susține că potrivit art. 42 lit.d din legea privind Codul Fiscal sumele fixe pentru îngrijirea pensionarilor care au fost încadrați în gradul I de invaliditate precum și pensiile, nu se impozitează, însă textul de lege invocat nu se aplică la situația sa. Totodată, potrivit art. 26 din legea nr. 448/2006 persoanele cu handicap grav beneficiază pe lângă alte facilități de scutirea de la plata impozitelor pe veniturile provenite din salarii precum și a indemnizațiilor de natura salarială.

5.1.3. În acest sens, petentul consideră că se produce o discriminare între pensionarii pensionați pe motiv de dizabilitate gravă, gradul I, și salariații cu dizabilități, deoarece nu există o egalitate în drepturi în ceea ce privește acordarea facilităților fiscale, această categorie din urmă fiind scutită de la plata impozitului.

5.1.4. În susținerea petiției, petentul invocă prevederile art. 16, art. 20 și art. 50 din Constituția României, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului.

5.1.5. În raport cu excepția de necompetență invocată de Colegiul director petentul solicită respingerea excepției, considerând că nu a pretins anularea sau neaplicarea unui text de lege în sensul Deciziei Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008 ori în sensul deciziilor Curții Constituționale nr. 818, 819, 820, 821 din 3 iulie 2008. Petentul arată că a solicitat constatarea faptului că este discriminat în ceea ce privește faptul că deși face parte din categoria persoanelor cu dizabilități, doar cele salariate sunt scutite de plata impozitului pe veniturile provenite din salarii în timp ce pensionarii sunt obligați să plătească aceste impozite.

Punctul de vedere al Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse

5.2.1. M.M.F.E.Ș arată că politica bugetară reprezintă o atribuție principală exercitată de către Ministerul Economiei și Finanțelor.

5.2.2. Viziunea Guvernului în domeniul politicii fiscale este centrată pe asigurarea unui rol stimulat și orientativ al impozitelor și taxelor, în scopul creșterii și dezvoltării economice, al consolidării fiscale.

5.2.3. Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse arată că se urmărește eficiența fiscalității atât în modul în care impozitele și taxele colectate la bugetul de stat se reîntorc sub forma calității serviciilor publice cât și în modul în care ele asigură, în mod sustenabil, menținerea și extinderea bazelor de impozitare.

Punctul de vedere al Ministerului Finanțelor Publice

5.3.1. În conformitate cu dispozițiile art. 68 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, veniturile din pensii reprezintă sume primite ca pensii de la fondurile înființate din contribuțiile sociale obligatorii făcute către un sistem de asigurări sociale, inclusiv cele din fonduri de pensii facultative și cele înființate de la bugetul de stat.

5.3.2. M.F.P arată că în prezent, potrivit art. 69 și 70 alin. 2 din Codul fiscal, impozitul pe venitul din pensii se calculează prin aplicarea cotei de impunere de 16

% asupra venitului impozabil lunar din pensii stabilit prin deducerea din venitul din pensie a unei sume neimpozabile lunare de 1000 lei și a contribuțiilor obligatorii calculate, reținute și suportate de persoana fizică.

5.3.2. La majorarea sumei neimpozabile din venitul lunar din pensii se ține seama de constrângerile construcției bugetare existente în fiecare exercitiu bugetar, îmbunătățirea în viitor a impunerii veniturilor persoanelor fizice depinde de rezultate aplicate în practică a modificărilor recente aduse Codului fiscal, atât din punct de vedere al îmbunătățirii gradului de colectare a veniturilor bugetare, cât și al posibilității de administrare eficientă a impozitului.

5.3.3. În conformitate cu prevederile art. 6 lit.h) din legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, u modificările și completările ulterioare, persoanele cu handicap beneficiază de drepturi la facilități fiscale.

5.3.4. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 42 lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ajutoarele, indemnizațiile și alte forme de sprijin cu destinație specială, acordate din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetele locale și din alte fonduri publice, precum și cele de aceeași natură primite de la alte persoane, cu excepția indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă, nu sunt impozabile.

5.3.5. Totodată, M.F.P. precizează că, Legea nr. 448/2006 de care beneficiază persoanele cu handicap este o lege specifică de protecție și ajutorare creată în scopul egalizării de șanse, asigurarea unei vieți autonome, a integrării și incluziunii sociale a acestora, și prin urmare, pârghia fiscală nu poate fi mai mult decât nivelul neimpozabil folosit.

5.3.6. Referitor la faptul că "nu i se aplică prevederile art. 42 lit. d) din Codul fiscal", M.F.P. susține că nu trebuie făcută confuzie între veniturile din pensii potrivit art. 68 din legea amintită, reprezentând sume primite ca pensii de la fondurile înființate din contribuțiile sociale obligatorii făcute către un sistem de asigurări sociale și veniturile primite sub forma sumelor fixe pentru îngrijirea pensionarilor care au fost încadrați în gradul I de invaliditate, precum și pensiile, altele decât pensiile plătite din fonduri constituite prin contribuții obligatorii la un sistem de asigurări sociale, inclusiv cele din fonduri de pensii facultative și cele finanțate de la bugetul de stat.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că**

această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccherio and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

6.3. Curtea Constituțională a României care a statuat cu valoare de principiu că „principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât **pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență**”. (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 si altele)

6.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată. Din acest punct de vedere, Colegiul Director urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării ridicată din oficiu în cauză.

6.6. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

6.7. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația

petentului/petentei (petenților/petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.8. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.9. Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director reține că în fapt, petentul se adresează Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării solicitând constatarea unei fapte de discriminare produsă prin dispozițiile legii nr. 571/2003 în raport cu dispozițiile legii nr. 448/2006. Astfel, Colegiul director reține ca, în opinia petentului veniturile sale realizate din pensie se impozitează potrivit prevederilor legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003. Petentul susține ca potrivit art. 42 lit.d din legea privind Codul Fiscal sumele fixe pentru îngrijirea pensionarilor care au fost încadrați în gradul I de invaliditate precum și pensiile, nu se impozitează, însă textul de lege invocat nu se aplică la situația sa. În raport cu această situație, potrivit art. 26 din legea nr. 448/2006 persoanele cu handicap grav beneficiază, pe lângă alte facilități, de scutirea de la plata impozitelor pe veniturile provenite din salarii precum și a indemnizațiilor de natură salarială. Astfel, petentul consideră că se induce o discriminare între pensionarii pensionați pe motiv de dizabilitate gravă, gradul I, și salariații cu dizabilități, deoarece nu există o egalitate în drepturi în ceea ce privește acordarea facilităților fiscale, această categorie din urmă fiind scutită de la plata impozitului. (vezi în acest sens infra paragraf. 5.1.1.-5.1.3.) Această situație este contrară prevederilor art. 16, art. 20 și art. 50 din Constituția României. (vezi infra paragraf. 5.1.4.)

6.10. Raportat la obiectul petiției, astfel cum este formulat, Colegiul Director reține că fapta de discriminare invocată, este ipso facto concretizată prin două moduri conexe. Ab initio, împrejurarea nașterii faptei de discriminare este corelativă adoptării de către Parlament a legii nr. 571/2003. În primă instanță, adoptarea actului normativ menționat și mai exact prevederile normative cuprinse în art. 68-70 din legea nr. 571/2003 coroborate cu prevederile art. 42 lit.d din legea nr. 571/2003 și art. 26 din legea nr. 448/2006, instituie, în opinia petentului, o discriminare între pensionarii pensionați pe motiv de dizabilitate gravă, gradul I și salariații cu dizabilitate gravă, gradul I, având în vedere că cea din urmă categorie este scutită de plată impozitului pe veniturile provenite din salarii și a indemnizațiilor de natură salarială.

6.11. În considerarea obiectului petiției, astfel cum este formulat de petent, Colegiul Director este de opinie că împrejurarea nașterii tratamentului ipotetic diferit, decurge sui generis din prevederile legii nr. 571/2003 în raport cu prevederile legii nr. 448/2006. Astfel, în fapt, în exercitarea competențelor sale,

Colegiul Director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ, împrejurare ce instituie discriminări, în opinia petentului, în contradicție cu principiul nediscriminării, prin raportare la dispozițiile legii nr. 571/2003 coroborat cu prevederile legii nr. 448/2006. Este evident, în opinia Colegiului director, că alegația faptei de discriminare invocate în cauză este indisolubil legată de caracterul dispozițiilor legale invocate, ceea ce denotă evidența izvorului acestui prezumtiv act de discriminare rezultat din prevederile legii nr. 571/2003 corelativ prevederilor legii nr. 448/2006.

6.12. Or, în ceea ce privește procesul legislativ, astfel cum s-a susținut în jurisprudența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (vezi spre exemplu Hotărârea nr. 310 din 14.05.2008, Hotărârea nr. 430/22.07.2008, Hotărârea nr. 433 din 30.07.2008, Hotărârea nr. 561 din 15.10.2008, Hotărârea nr. 609 din 13.11.2008 și altele), de plano, Colegiul Director este de opinie că adoptarea, completarea sau modificarea ori abrogarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată. În plus, Constituția României consacră, în conformitate cu art. 74 alin.1, inițiativa legislativă ce se exercită de Guvern, parlamentari sau de cetățeni pe calea inițiativei populare. Or, este de natura evidenței că adoptarea, modificarea, completarea ori abrogarea unor acte normative nu poate atrage după sine o eventuală răspundere contravențională.

6.13. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii* în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. Dealtfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

6.14. Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică adoptarea, modificarea, completarea sau abrogarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de Guvern.

6.15. În raport cu statuările Curții Constituționale relativ la O.G. nr. 137/2000, republicată, este lipsit de echivoc faptul că, prin natura sa, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării investighează, constată și sancționează fapte de discriminare. Corelativ obiectului petiției și raportat la discriminarea instituită, în opinia petentului, prin prevederile legii nr. 571/2003 raportat la prevederile legii nr. 448/2006, trebuie ținut cont de faptul că în jurisprudența sa, Colegiul Director a statuat că nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

6.16. Or, relativ la obiectul petiției, este indubitabil că „fapta de discriminare” invocată de petent este de facto echivalentă cu o problemă de constituționalitate, sub aspectul art. 16 din Constituția României. Însăși petentul, în susținerile sale, își întemeiază plângerea pe prezumția încălcării prevederilor art. 16, art. 20 și art. 50 din Constituția României. Din acest punct de vedere, o eventuală răspundere a legiuitorului, în speța dedusă soluționării, nu ar putea fi apreciată de Colegiul Director deoarece Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării își exercită atribuțiile strict sub aspectul investigării, constatării și sancționării acelor fapte considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și care atrag răspunderea contravențională.

6.17. De altfel, Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, a admis excepția de neconstituționalitate a art. 20 din O.G. nr. 137/2000, republicată considerând că în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încălcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale Art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

6.18. Or, având în vedere considerentele expuse mai sus, Colegiul Director urmează a admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulat
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;
4. O copie a hotărârii se va transmite petentului Alexandrescu Alexandru cu domiciliul în Târgoviște, str. Logofăt Udriște Năsturel, bl.21, sc.A, et.5, ap.24, micro IV, județul Dâmbovița
5. O copie a hotărârii se va transmite Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse și Ministerului Finanțelor Publice

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

VASILE Monica – Membru

Data redactării 26.01.2009

Red. G.D., Tehnored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

)

